

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 908/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Radoslava Riga, LL. M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 58/2013 a jeho rozsudkom z 18. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2014 faxom a 30. decembra 2014 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Radoslava Riga, LL. M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) a práva podľa čl. 4 k Protokolu č. 7 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 7 k dohovoru“) v spojení s porušením čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 58/2013 a jeho rozsudkom z 18. septembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 24. októbra 2014 mi bol cestou môjho právneho zástupcu doručený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. septembra 2014, sp. zn. 8 Sžo/58/2013 (ďalej len „NS SR“ a „rozsudok NS SR“ alebo „napádaný rozsudok“), ktorým NS SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. júna 2013, č. k. 1 S 24/2012-83 (ďalej len „KS“ a „rozsudok KS“), ktorým krajský súd zamietol moju žalobu proti druhostupňovému rozhodnutiu žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2011, č. SLV-PS-PK-152/2011, (ďalej tiež len „rozhodnutie o odvolaní proti personálnemu rozkazu“ a „odvolací správny orgán“ alebo len „žalovaný“), v spojení s jeho prvostupňovým rozhodnutím č. 244, zo dňa 30. júna 2011, o mojom ustanovení

do funkcie v mieste preloženia (ďalej tiež len „personálny rozkaz o ustanovení“) a rozhodol o závislom výroku o náhrade trov konania...

1. Vo veci išlo o vydanie personálneho rozkazu nadriadeného o mojom ustanovení do funkcie v mieste preloženia (odbor Bratislava ÚBOK PPZ), ktoré nadväzovalo na moje preloženie do iného miesta výkonu služby po zrušení mojej funkcie na odbore Východ ÚBOK PPZ. Pre nesplnenie podmienok preloženia a porušenia zákona pri mojom prekladaní do iného miesta (nezákonné preloženie do iného miesta výkonu po zrušení mojej pôvodnej funkcie), trpí nezákonnosťou nielen personálny rozkaz o mojom preložení, ale i personálny rozkaz o mojom ustanovení v mieste preloženia, ktorý naň nadväzuje a má v ňom základ. Zrušenia personálneho rozkazu o ustanovení som sa márne domáhal najprv v rámci správneho konania na príslušnom odvolacom správnom orgáne, a následne pre ich nezákonnosť v rámci správneho súdnictva na KS, vrátane podania odvolania proti rozsudku KS na NS SR.»

Sťažovateľ v rámci svojich podstatných vecných žalobných námietok uvádza, že:

«1/ nebola splnená a bola nesprávne posúdená podmienka prerokovania návrhu môjho preloženia do iného miesta s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej v texte tiež len „zák. č. 73/1998 Z. z.“) a nebolo skúmané a odôvodnené ani splnenie podmienky prerokovania organizačných zmien podľa článku 3 bod 7 a bod 17 Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa (bod 1 žaloby),

2/ nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka „nemožnosti prevedenia v mieste v mieste pôvodného výkonu zrušenej funkcie“, ktorá má pred preložením do iného miesta prednosť podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 2 písm. a) žaloby),

3/ organizačné zmeny ako jedna zo zákonných podmienok preloženia podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. v čase vydania personálneho rozkazu ešte neexistovali – neboli vydané, ani účinné (bod 2 písm. b) žaloby),

4/ nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka ! žiadosti alebo písomného súhlasu“ dotknutého policajta na to, aby som mohol byť

preložený do iného miesta výkonu funkcie podľa nadväzujúceho § 35 ods. 7 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 2 písm. c) žaloby),

5/ boli porušené moje procesné práva a rozhodnutie je procesne vadné – keď mi pred jeho vydaním nebolo umožnené sa k nemu vyjadriť a nie je dostatočne konkrétne odôvodnené, vrátane uvedenia širšej úvahy podľa § 231 až 238 a § 241 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 3 žaloby),

6/ absentovala právna úprava pre konanie o vydaní personálnych rozkazov v zmysle splnomocňovacieho ustanovenia § 247 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 4 žaloby),

7/ absentuje odôvodnenie konkrétneho výberu práve mojej osoby pri preložení do iného miesta výkonu funkcie, a to aj z dôvodu vysokého potenciálu diskriminácie mojej osoby a využitia tohto prostriedku ako pokračovania či pritvrdenia sankcie mi uloženej disciplinárnym rozkazom /dvojité potrestanie podľa § 241 v spojení s § 2a zák. č. 73/1998 Z. z. v spojení so zákonom č. 365/2004 Z. z. a pri rozhodovaní nebola rešpektovaná moja osobná integrita a právo na ochranu súkromného a rodinného života, keď na ne nebolo prihliadané (bod 5 a bod 6 žaloby),

všetky tieto vyššie uvedené vady zákonnosti samotného preloženia majú zároveň z povahy veci a vecnej nadväznosti a súvislosti personálnych rozkazov vplyv i na následný personálny a rozkaz o mojom ustanovení do funkcie v mieste preloženia a zakladajú jeho nezákonnosť.

Týmito mojimi žalobnými námietkami sa prvostupňový Krajský súd v Bratislave buď vôbec nezaoberal alebo sa nimi zaoberal nesprávne, a to výslovne v rozpore s jednoznačnými ustanoveniami zákona a základnými právnymi princípmi, čo vykazuje prvky jasnej svojvôle a arbitrárnosti, s vážnymi dopadmi do sféry mojich súkromných práv ústavného rozmeru.

K mnou podanému odvolaniu proti rozsudku z dôvodov § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) a najmä § 221 ods. 1 písm. f), písm. c), písm. d) O. s. p. a ku v ňom obsiahnutým odvolacím dôvodom, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok KS vecne v podstate nepreskúmal, hoci vydal potvrdzujúci a teda meritórny rozsudok... Spôsob ako sa pritom vysporiadava s mojimi odvolacími dôvodmi: buď sa nimi nezaoberal vôbec alebo sa nimi zaoberal natoľko svojvoľne a nesprávne, že tým hrubo ignoruje zákon i základné zásady rozumu, je prejavom svojvôle porušujúcej moje ústavné práva a základy

právneho štátu (ktorý zákony nielen vydáva, ale ich plnenie i vynucuje a účinne kontroluje).»

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, ako sa najvyšší súd vyrovnal s jeho odvolacími námietkami a čo považuje za porušenie svojich ústavných práv, pričom v zostručnenej podobe uvádza svoje žalobné a odvolacie dôvody (12 bodov v rámci sťažnosti).

Sťažovateľ namieta nesplnenie zákonnej podmienky prerokovania personálneho rozkazu o preložení s príslušným odborovým orgánom, ako aj nesplnenie požiadavky prerokovania organizačných zmien na inom stupni odborovej organizácie podľa kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa, odvolávajúc sa na znenie § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), keďže podľa neho k takému prerokovaniu nedošlo. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na túto námietku nereagoval, najvyšší súd ju posúdil nesprávne, preto podľa sťažovateľa oba sudy postupovali hrubo proti zneniu zákona.

Sťažovateľ namieta nesplnenie podmienok § 35 ods. 1 a 8 zákona č. 73/1998 Z. z., keďže podľa neho správny orgán neskúmal a v rozhodnutí neodôvodnil „*nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste pôvodne zrušenej funkcie*“. Najvyšší súd sa v súvislostiach odvoláva na osobitnú povahu služobného pomeru a na nemožnosť aplikovať princípy inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov vo vojensky organizovanom zbore: «*Proti jasnej a jednoznačnej podmienke § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z., že nadriadený smie preložiť policajta po zrušení jeho funkcie až potom, čo sa zistí, že „nie je možné“ (!!!) ho previesť na inú voľnú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, NS SR odkazuje na všeobecnú definíciu služobnej prísahy (!!!).*»

Sťažovateľ ďalej namieta, že v čase vydania personálneho rozkazu o jeho preložení nebola splnená zákonná podmienka pre toto preloženie spočívajúca v existencii

organizačných zmien uvedená v § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. („*Policajt... sa preloží na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby... pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia*“); pripomína problém časovej chronológie. Rovnako namieta, že nebola splnená podmienka existencie jeho žiadosti alebo aspoň súhlasu s preložením do iného miesta výkonu, s odkazom na znenie § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. („*Policajta možno previesť na inú funkciu... alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom.*“).

Okrem toho sťažovateľ namieta porušenie procesných práv a procesných zásad, ktoré viedli k nepresnému alebo neúplnému zisteniu skutkového stavu a nesprávnemu posúdeniu zákonných podmienok na vydanie personálneho rozkazu, namieta skutočnosť, že

- ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevydalo všeobecne záväzný právny predpis stanovujúci podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 247 zákona č. 73/1998 Z. z.,

- spôsobom realizácie jeho preloženia (zo dňa na deň) došlo k zásahu do jeho integrity a práva na súkromný a rodinný život, práva na vyjadrenie a práva na obhajobu (keďže nemal možnosť vopred sa k veci vyjadriť),

- zrušenie jeho funkcie a jeho preloženie do iného miesta výkonu služby mohlo byť motivované antipatiami a pokračovaním trestania po vydaní disciplinárnych rozkazov,

- rozhodnutie ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preložení po zrušení jeho pôvodnej funkcie napadol samostatnou žalobou v správnom súdnictve, na rozhodnutie o ktorej krajský súd, ktorý rozhodoval o „*podkladovom*“ rozhodnutí o preložení sťažovateľa, nevyčkal, ani tieto dve veci nespojil,

- správne orgány splnenie podmienok na jeho preloženie neskúmali,

- krajský súd sa niektorými námietkami vôbec nezaoberal a najvyšší súd neodstránil vady rozsudku krajského súdu v odvolacom konaní, výsledkom čoho je ľubovôľa a nesplnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutia, ako aj odklon od stabilizovanej judikatúry, z čoho odvodzuje porušenie svojich označených základných práv a slobôd.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 18. septembra 2014, sp. zn. 8 Sžo/58/2013 a postupom v tomto konaní porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa článku 16 Ústavy Slovenskej republiky, právom na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky a právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti dvojitému odsúdeniu podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na ochranu proti diskriminácii podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti nútenej práci podľa čl. 18 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd, a primerane s právom na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa článku 36 písm. a) a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s porušením zákazu zneužitia práv proti sťažovateľovi článku 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu obmedzení práv sťažovateľa na iný účel podľa článku 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s porušením článku 1, článku 2 ods. 2 a ods. 3, článku 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. septembra 2014, sp. zn. 8 Sžo/58/2013, sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,89 € (t. j. tarifná odmena za 2 úkony: prevzatie a príprava veci + ústavná sťažnosť á 134 €, režijný paušál za tieto dva úkony á 8,04 € a DPH z uvedeného základu vo výške 56,81 €), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 58/2013 z 18. septembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že personálnym rozkazom riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru, t. j. ÚBOK PPZ, č. 244 z 30. júna 2011 bol sťažovateľ podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Zb. dňom 1. júla 2011 ustanovený do funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný správny orgán“).

Sťažovateľ sa domnieval, že personálny rozkaz možno aplikovať len v situácii, keď došlo k organizačným zmenám, na základe ktorých sa zrušila doterajšia funkcia policajta. Tieto kvalifikované organizačné zmeny podľa jeho názoru v momente vydania personálneho rozkazu chýbali, a preto podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorá bola rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 24/2012-83 z 20. júna 2013 zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V ďalšej rovine sťažovateľ ako príklad uvádza ďalšie

svoje procesné práva, ktoré mali byť rozhodnutím najvyššieho súdu porušené [čl. 47 ods. 3, čl. 49, čl. 50 ods. 5 ústavy a čl. 7 dohovoru (bez bližšieho vysvetlenia akým spôsobom, resp. bez uvedenia príčinných súvislostí tvrdeného porušenia týchto práv)].

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd poukázal na podstatu rozhodnutia krajského súdu, predstavil argumenty sťažovateľa, ako aj žalovaného správneho orgánu a ďalej v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O. s. p.) a podľa § 250ja ods. 3 posledná veta ho potvrdil, pretože sa v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že spor medzi účastníkmi konania sa týka výkladu § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, Železničnej polície („ďalej zákon č. 73/1998 Z. z.“), a to prevedenia

policajta na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby v dôsledku zrušenia jeho funkcie ako dôsledok organizačnej zmeny.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby... alebo do iného služobného úradu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Pokiaľ ide o námietku, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 26 neexistovali, keďže personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011, ktorým boli vykonané systemizačné a organizačné zmeny je zo dňa 30. júna 2011. Uvedenú námietku senát hodnotil ako účelovú, pretože personálny rozkaz č. 257/2011 má stanovenú účinnosť ku dňu 1. júlu 2011, rovnako i personálny rozkaz č. 26 zo dňa 29. júna 2011, týkajúci sa žalobcu. Rozhodujúce pri posudzovaní zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. Do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára zmenu personálneho policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia. V daných súvislostiach je nevyhnutné poukázať na to, že rozhodnutie o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú vykonané v policajnom zbore je na riadiacich pracovníkoch policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha. Žalobca sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti je potrebné poukázať na správny právny záver krajského súdu, že „právnu povahu takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...“. V tomto kontexte je potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávnych vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t. j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nedodržanie požiadavky na prerokovanie návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., najvyšší súd poukazuje na to, že vady v tomto procesnom postupe služobného úradu nie sú v zmysle zákona sankcionované neplatnosťou prevedenia alebo preloženia. Je potrebné poukázať na to, že zákon explicitne ustanovuje prípady neplatnosti (napr. § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. pri prepúšťaní zo služobného pomeru). Prevedenie a preloženie policajta v dôsledku organizačnej zmeny nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných vád pri prerokovaní s odborovou organizáciou. Sankcionovanie neplatnosťou najvyšší súd nezistil ani z Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2011.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa jeho žaloby vedenej na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5 S 32/2012 o jeho preložení, tak súd poznamenáva, že vždy sa preskúmava každé jednotlivé rozhodnutie správneho orgánu samostatne, pričom o predchádzajúcom postupe správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozhodnutia si súd zvyčajne robí vlastný úsudok v rámci predbežného posúdenia veci ako prejudiciálnej otázky, čo urobil aj v tomto prípade a nezistil zjavnú nezákonnosť alebo nesprávny právny postup správnych orgánov konajúcich vo veci. Navyiac obdobná vec bola posúdená v konaní 3 Sžo/40/2013, ktorá bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnutá dňa 20. augusta 2014 s rovnakým výsledkom ako u žalobcu. Išlo totiž o zjavne totožné žaloby, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na odchýlenie sa od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia 3 Sžo 40/2013.»

V nadväznosti na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platného a účinného v čase rozhodovania najvyššieho súdu ústavný súd tiež poukazuje na rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 24/2012-83 z 20. júna 2013, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľa a v odôvodnení ktorého vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uviedol:

«Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že personálnym rozkazom 1. viceprezidenta Policajného zboru zo dňa 29. 6. 2011 bol žalobca podľa ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Zb. preložený v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent

špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Súčasne bol odvolaný dňom 30. 6. 2011 z doterajšej funkcie, pričom ustanovenie do funkcie dňom 1. 7. 2011 má byť vykonané riaditeľom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je zrejmé, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011 bola v dôsledku organizačných zmien dňom 30. 6. 2011 zrušená funkcia žalobcu a bola vytvorená nová funkcia podľa § 35 ods. 3 zákona, pričom podľa čl. 4 ods. 2 písm. e) bod 2 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 174/2010 v znení neskorších predpisov je pre preloženie na inú funkciu príslušný 1. viceprezident Policajného zboru. Proti predmetnému personálnemu rozkazu (č. 26) podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného. Následne bol žalobca v súlade s ust. § 33 ods. 1 zákona ustanovený do voľnej funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava, ÚBOK P PZ služobného úradu Ministerstva vnútra SR a to personálnym rozkazom riaditeľa ÚBOK P PZ č. 246 zoo dňa 30. 6. 2011. Proti tomuto personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím žalovaného zo dňa 30. 9. 2011.

Ďalej mal súd z obsahu spisu za preukázané, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011 minister vnútra SR...

V danom prípade súd konštatoval, že organizačné zmeny boli realizované v dôsledku organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry ÚBOK P PZ, ktorým bolo presunutie troch vyššie uvedených policajných funkcií z pôsobnosti odboru Východ do pôsobnosti odboru Bratislava ÚBOK PPZ.

Podľa názoru súdu je správne argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením zrealizovaných organizačných zmien u žalobcu. Z personálneho rozkazu aj z druhostupňového správneho rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že odvolanie žalobcu z funkcie a potom jeho následné ustanovenie do inej funkcie, sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali v dôsledku personálneho rozkazu č. 257/2011...

Krajský súd v Bratislave z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu zamietol.

K námietke žalobcu, že nebola zabezpečená účasť odborového orgánu na príprave a realizácii personálnych zmien, súd uvádza, že s touto nie je možné súhlasiť, nakoľko podľa čl. 3 ods. 7 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov PZ na rok 2011 „Ministerstvo prerokuje s odborovým zväzom navrhované organizačné zmeny najmenej 60 dní pred ich uskutočnením. Ak je zástupca odborového zväzu členom komisie pripravujúcej organizačné zmeny, nemusí byť táto časová lehota dodržaná.“

Z obsahu administratívneho spisu je dostatočne preukázané, že predseda OZP SR sa zúčastnil na príprave predmetnej organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011.

K námietke žalobcu, že v jeho prípade nebol dodržaný postup upravený v ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona, nakoľko je názoru, že inštitút prevedenia má prednosť pred inštitútom preloženia, súd uvádza, že s touto námietkou nie je možné súhlasiť, nakoľko v danom prípade ide o voľnú správnu úvahu príslušného nadriadeného žalobcu oprávneného previesť, alebo preložiť žalobcu z dôvodu uvedeného v ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona a to za predpokladu, „ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby“. V takomto prípade bolo preto na voľnej úvahe príslušného nadriadeného žalobcu rozhodnúť o tom, či sa žalobca prevedie na inú voľnú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, alebo preloží na inú voľnú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby tak, aby služobné úlohy uložené ÚBOK PZ boli plnené v súlade s požiadavkami kladenými na tento útvar.

K námietke žalobcu, že žalobou napadnuté rozhodnutia neobsahujú náležitosti ustanovené v § 241 zákona a že sú nedostatočne odôvodnené, v dôsledku čoho je ich nutné považovať za arbitrárne, súd uvádza, že s týmito námietkami nie je možné súhlasiť. Súd má za to, že žalobou napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje ust. § 241 zákona a sú v dostatočnom rozsahu odôvodnené.

K námietke žalobcu, že zákon neumožňuje dvojité sankcionovanie a využitie prevedenia, resp. preloženia ako pokračujúcej sankcie, súd uvádza, že v danom prípade nejde o disciplinárne rozhodnutia. Ide o preloženie žalobcu – personálne opatrenie z dôvodov uvedených v ust. § 35 ods. 1 písm. a) – k) zákona.»

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré by pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného, úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či najvyšší súd ako odvolací súd namietaný rozsudok primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný, ako to tvrdí sťažovateľ v sťažnosti.

V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy,

že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým stavom a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na právny záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posúdením žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, ako aj jeho odvolacích námietok v odvolaní proti rozsudku krajského súdu zistil, že v každom konštantne namieta nedostatočné preskúmanie zákonnosti napádaných rozhodnutí správnych orgánov z vecného hľadiska, ako aj nesprávne právne posúdenie. Tieto sťažovateľom namietané nedostatky však boli predmetom (rozumne dostatočného) posúdenia najvyšším súdom.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým síce sťažovateľ nesúhlasí, ale predmetné rozhodnutie bolo odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd nekonštatuje ani porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže z príloh sťažnosti nezistil, že by sťažovateľovi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho bolo znemožnené obrátiť sa na súd, keď sa domnieval, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bol ukrátený na svojich právach. Sťažovateľ uplatnil ochranu proti personálnemu rozkazu riaditeľa v správnom konaní, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu nebola nijakým spôsobom obmedzená alebo znemožnená. Súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd zákonnosť rozhodnutia preskúmali a svoje závery riadne odôvodnili.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie ďalších procesných práv (ako uvádza sťažovateľ „*súvisiacich procesných práv, ako napr. práva na rovnosť účastníka v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR*“, resp. čl. 7 dohovoru), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ ich

porušenie nedostatočne, resp. vôbec neodôvodňuje, preto v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

2. K namietanému porušeniu čl. 16, čl. 18 a čl. 41 ústavy a čl. 8 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a jeho postupom

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie čl. 16, čl. 18 a čl. 41 ústavy a čl. 8 dohovoru.

Ústavný súd uvádza, že ochranu základnému právu na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ústavy a čl. 8 dohovoru, právu na ochranu proti nútenej práci podľa čl. 18 ústavy a právu na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 ústavy poskytujú všeobecné súdy. Všeobecný súd nemôže byť primárnym porušovateľom týchto základných práv len z dôvodu, že do jeho právomoci patrí rozhodovanie o týchto otázkach. Všeobecný súd by mohol byť porušovateľom týchto základných práv hmotného obsahu len vtedy, ak by v konaní porušil ústavné princípy spravodlivého procesu. Inak jeho postup a rozhodnutie nemožno dávať do súvisu s porušením uvedených základných práv. Pretože ústavný súd v súvislosti s vydaním rozsudku najvyššieho súdu nezistil porušenie ústavných princíпов spravodlivého procesu, odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) ústavy a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Základné právo na odmenu za vykonanú prácu i na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania je možné považovať za právo hmotnej povahy.

Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46

až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napríklad II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 36 písm. a) a b) ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právnej povahy a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

4. K namietanému porušeniu čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy a čl. 4 protokolu č. 7 k dohovoru a čl. 1 protokolu č. 12 k dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd k namietanému porušeniu čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, resp. čl. 4 protokolu č. 7 k dohovoru a čl. 1 protokolu č. 12 k dohovoru uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach zásadne viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie ich porušenia v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy, ktoré síce vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. K namietanému porušeniu čl. 4, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, bod 52). V danom prípade však ústavný súd k takému záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Ústavný súd rovnako konštatuje, že postup najvyššieho súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru. Z argumentácie sťažovateľa nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval najvyšší súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by umožnili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú

nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Toto odôvodnenie sa vzťahuje v celom rozsahu aj na namietané porušenie čl. 17 a čl. 18 dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 4, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu, nezistil medzi týmito článkami dohovoru a namietaným porušením týchto práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 4, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016